

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

56. An si confessarius à foemina sollicitatus consentiat ad actus turpes, & sermones inhonestos, sit ab aliis, qui hoc sciunt, denunciandus? Ex part.
1. tract. 4. res. 11.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

2. At contrarium omnino est affirmandum cum Riccio in *praxi*, p. 3, resol. 67, n. 1. Sancio in *selectis*, disp. 11, n. 24. Bonac. in *tract. var. disp.* 6, punct. 3, n. 20. & aliis: quia Constitutiones Pontificum in Confessarios, diriguntur ad illorum audaciam, & iniquitatem comprimendam, cumque hoc scelus feminis raro contingere constet, lex de illis non disponit: quia leges humane ea, quæ frequentius accidere solent, considerant.

3. Adde illud, quod sæpius repetitum est: cum hæ Constitutiones sint penales, non sunt extendendæ ad alium casum, ex cap. statum de elect. & ex leg. cum quidam ff. de liberis & posthum. Barb. de potest. Episc. p. 3, alleg. 102, n. 92. Castr. Pal. de leg. pen. lib. 1, c. 7, docum. 3. Sanchez de *mar. tom. 3*, lib. 10, disp. 4, n. 3, & alij communiter. Vnde edita poenalia rejiciunt argumentum à pari, & à simili, & à contrario sensu. Et ideo poena l. unica, C. de raptu, virg. non habet locum, quando virgo rapit virum, vel vit virum, ut rectè observat Castrensis in *l. raptores*, C. de raptu, virg. Trivisanus p. 2, decis. 211. Decianus lib. 8, tit. 7, n. 28. & 29. cum Emmanuele Barbosa ad ordin. Portug. lib. 5, tit. 18, §. 3, num. 2. & Sanchez de *marim. tom. 2*, lib. 7, disp. 12, n. 25. Et ego sentio, quòd excommunicatio lata contra ingredientem Monasteria Monialium sub prætextu licentiarum, non extenditur contra ingredientem sine tali prætextu, ut rectè docet Sanchez in *summa*, tom. 1, lib. 6, cap. 16, n. 78, qui citat Suarez, Philarchum, Zerolam, Sayrum, & Rodriguez; quibus ego addo Mirandam in *Man. Prel. tract. de Monialibus*, §. 2, art. 10, concl. 1. Megalam in 3, par. lib. 4, cap. 3, §. 2, n. 11. Campanili in *diver. jur. can. rub. 12*, cap. 16, n. 24. Barbolam de potest. Episc. p. 3, alleg. 102, n. 37, cum aliis. Vnde patet responsio ad argumentum contrarium.

RESOL. LVI.

An Confessarius à femina sollicitatus, si consentiat sollicitationi, & ad actus turpes, & sermones inhonestos, sit ab aliis, qui hoc sciunt, denunciandus? Ex p. 1, tract. 5. Ref. 11.

Affirmativam sententiam docere Graf. tom. 1, lib. 5, conf. 7, n. 8. de pen. notavit Freit. in *addit.* ad *tract. de Confess. sollicit.* q. 9, n. 8. Sed Graffius in illo loco nihil de hoc. Ideò negativè respondet Episcopus Roderic. Auguina in *dict. tract. de Confess. sollicit.* q. 13, per totam, & ibi Freitas n. 24. Hanc etiam sententiam docuit Portel, in *addit. ad dubia regul. verb. sollicitare feminam*, n. 10. Et ita respondit Suarez, testatur Auguina, ubi supra. Et ratio est: quia sollicitatio supponit preces, & postulationes prærequiritas: & ideo Pontifices utuntur his verbis, *allicere*, vel *provocare*. Sed Confessor prius sollicitatus non rogat, non allicit, non provocat. Ergo non est denunciandus.

2. Sed hæc opinio erat probabilis, imò vera, ante Constitutionem Greg. XV. nunc autem difficultatem habet; nam in dicta Bulla Summus Pontifex asserit, [esse denunciandos illos Confessarios, qui (hæc sunt verba Bullæ) poenitentes sollicitare, vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, sive tractatus habuerint.] Vbi vides, quòd Summus Pontifex, non solum simpliciter, ut fecerant antea Clem. VIII. & Paulus V. utitur verbo sollicitandi, & provocandi, sed addit illa verba: *Aut cum eis*, &c. Sed Confessarius in nostro casu, licet prius à femina fuerit sollicitatus; tamen illicitos, & inhonestos sermones cum illa in Confessione habet. Ergo, vigore dicte Constitutionis, est denunciandus.

3. Non reticebo tamen, Sanctarellum, virum doctum, in *tract. de hæresi*, c. 46, n. 2, docere, etiam post Bullam

Tom. V.

Greg. XV. non esse denunciandum Confessarium, qui à muliere sollicitatus, & ejus libidini consentit. Idem etià docet Sancio in *selectis*, disp. 11, n. 35. & 26. Peirini. ubi infra, §. 3, n. 10. Homobonus de *exam. Eccl. tom. 2*, tr. 11, c. 12, §. 26. & Bonacina in *tract. var. disp.* 6, par. 3, n. 17. Vnde hæc opinio probabilis, & tuta est mihi videtur. Et verba Bullæ Greg. XV. superius adducta, posset aliquis intelligere, non de Confessario consentiente sollicitationi poenitentis; sed de Confessario de rebus turpibus in confessionario cum aliqua muliere confabulante, absque sollicitatione ad aliquid inhonestum perpetrandum. Et ita docet Peirinus in *privil. Minim. tom. 2*, constit. 4. Greg. XV. §. 2, n. 2.

RESOL. LVII.

An Confessarius consentiens sollicitationi, sed statim desistens de turpi illa materia loqui, differendo illius complementum ad aliud tempus, & non præbendo poenitenti absolutionem, incidat in Bullam Greg. XV. & sit denunciandus? Ex p. 4, tr. 5. Ref. 4.

Ad hoc dubium negativè respondet Soula in *Aphor. Inquis.* lib. 1, cap. 34, n. 10. ubi sic ait: Si Confessarius sollicitationem amplectens de materia illius loqui desistat, ac libidinis complementum in aliud tempus & locum differat, neque feminæ sollicitatrici absolutionem impendat, probabilius est decreta hæc minimè violasse. Ita ille, quod etiam antea docuerat opusc. de *Confess. sollicit.* tract. 1, cap. 6, n. 8. & ratio est, quia Confessarius in hoc casu solummodo videtur infidelis minister, qui mulierem ab impudico proposito noloit dissuadere, cum hoc ad Confessarii munus propriè attineat: non verò vocandus est sollicitator, neque volens injuriam inferre Sacramento, ut colligi potest ex eo quòd noluerit absolutionem tanquam indispositæ impendere. Neque potest dici abutens Sacramento positivè quod ad transgressionem decreti necessario exigitur, ut testantur illa verba, *Allicere & Provocare*, quæ abusum Sacramenti activum denotant; solum igitur dicendum est, non bene utens Sacramentum ministrans. Ita Soula & alij, quos adduxi in 1, p. tract. 4, resol. 11.

2. Verum contrariam sententiam ego sequor, nam ut Confessarius dicatur verè sollicitator, non est opus, ut absolutionem sacramentalem impendat, nec ut de rebus venereis longius cum poenitente loquatur, sed sufficit sollicitationi feminæ acquiescere, nã talis consensus ad illam sollicitationem non efficitur mentaliter, sed verbis; ergo eo ipso quod ita sollicitationi consentit, dicitur habere inhonestos sermones cum poenitente, quod prohibet Greg. XV. in sua Bulla, nec enim magis, aut minus mutat substantiam, aut differunt specie, ut patet in l. fin. de fundo instruct. l. si is cui ff. quem admodum servit. amittit. & docet Surdus *consil.* 305, n. 66. & *consil.* 368, n. 13. Marius Antonius *var. resolut. lib. 3*, resol. 39, n. 4. Ferrerus in *consil. Cæsalion. glossa* 8, n. 155, & alij. Ergo, &c. Sed de hac quæstione inferius etiam redibit sermo.

RESOL. LVIII.

An se Confessarius consentiat sollicitationi, sit denunciandus vigore Bullæ Greg. XV? Ex p. 4, tr. 5. Ref. 42.

Affirmativè respondet Fagundez de *præcept. Eccl. in 2. edit. præc. 2*, lib. 4, cap. 3, n. 56. & 57. quia Summus Pontifex in dicta Bulla omnes illicitos & inhonestos sermones, quos Confessarii cum poenitentibus habuerint, prohibet, & dictos Confessarios

L 1 3

denun

Sup. hoc in ref. præterita, & seq. & sup. in Ref. 49, §. Nota etiam, & seq.

Quæ hic est ref. antecedens.

Inferius in ref. quæ nunc hanc sequetur.